

[Gustav Pedersen.]

kunne være talende. De Partier, der mente, at Oktober-Noten angav den yderste Grænse, var Socialdemokratiet, Det radikale Venstre, Kommunisterne og Christnas Møller. Paa disse Partier blev der i 1945 afgivet 1 094 064 Stemmer, i 1947 1 123 164 Stemmer. Der var altsaa en Fremgang paa nøjagtig 29 100 Stemmer.

De Partier, der rejste videregaaende Krav, var Venstre, Det konservative Folkeparti og Dansk Samling. De havde i 1945 tilsammen 916 606 Stemmer, og de havde i 1947 858 943 Stemmer — altsaa en Tilbagegang paa 57 663 Stemmer. Retsforbundet, som i hvert Fald efter min Opfattelse var noget ubestemt i dette Forhold, havde en Fremgang paa 56 111 Stemmer, men selv om man tog Retsforbundets Fremgang til Indtægt for videregaaende Krav, var der alligevel Tilbagegang for de Partier, der ønskede et videregaaende Standpunkt end Oktober-Noten. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at denne Forskydning i Valgets Tal maa have Betydning, naar man vil vurdere Befolkningens Opfattelse i denne Sag.

Jeg vil dernæst gerne føje til vedrørende selve Sydslesvigsspørgsmaalet: hvis der skal være Mening i at optræde som samlet Nation i dette alvorlige nationale Spørgsmaal, maa alle Kræfter sættes ind paa det Felt, hvor alle er enige, frem for at forvirre ved at skabe indbyrdes Strid om Krav, som ikke kan faa Flertal i det danske Folk, og som der i øvrigt heller ikke vilde være Sandsynlighed for at faa realiseret, selv om der var et Flertal bag.

Langt mere end paa Grund af det sydslesvigske Spørgsmaal har imidlertid Valget været paakrævet paa Grund af den økonomiske Udvikling, saadan som den har artet sig efter Krigen. Der førtes efter Befrielsen og før Valget i 1945 fra mange af Erhvervsorganisationernes Side en stærk Kampagne imod Socialdemokratiet paa den Paastand, at vi vilde anvende Restriktionerne til et videre gaaende Formaal end det, der var Meningen med Lov om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger. Der laa i denne Kampagne en Beskyldning for, at vi vilde have et fast Greb om Erhvervenes Hals med det Formaal at gennemtvinge en Socialisering. Angrebene blev forstærket under Valgkampen i 1945. Især Partiet Venstre satte overordentlig stærke Angreb ind paa Socialdemokratiet med Beskyldning for ligefrem at søge at faa de flest mulige Restriktioner igennem. Man mente ogsaa, at vi ligefrem ønskede at

bruge Restriktionerne til at fremme Statsindgreb paa Linie med Socialisering. Den Kampagne, som Venstre satte ind, tvang først og fremmest Det konservative Folkeparti, men ogsaa i nogen Grad Det radikale Venstre, til at følge op. Der blev ligesom dannet en 3 Partis Opposition mod Socialdemokratiet: der skulde dannes en Erhvervsfrihedsfront mod Socialdemokratiets Socialiseringsbestræbelser. Der har senere været stor Strid om, hvor langt Løfterne gik i Retning af at love øjeblikkelig Erhvervsfrihed og øjeblikkelig Afskaffelse af Restriktionerne. Jeg skal ikke opfriske alle de mange Taler, der har været holdt, og alle de mange Citater, der har været anført i denne Diskussion, men jeg tror, jeg har Lov til at sige, at hos Erhvervenes Repræsentanter var der i hvert Fald ikke nogen Tvivl om, at det, Løfterne gik ud paa, var, at man efter en kort Overgangsperiode skulde gaa i Gang med meget hurtigt at afvikle Restriktionerne. Under et saadant Pres vilde det i Virkeligheden have været umuligt for en socialdemokratisk Regering at opnaa de Beføjelser, der var nødvendige for at gøre Dagens Gerning. Den Kampagne, der var sat ind, og som i vid Udstrækning havde øvet Indflydelse paa Befolkningen, havde medført, at Lov om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger var blevet opfattet som et socialdemokratisk Forsøg paa at bruge de Indgreb, der skulde til, og som heller ikke Venstre kunde have undladt at foretage, til Formaal, der laa ud over Bemyndigelseslovens Rammer — med andre Ord at luske en Socialisering igennem. Hvis man ikke før har været klar over denne Tendens i Agitationen mod Socialdemokratiet, er man i hvert Fald blevet det gennem det Forslag, som nu er anmeldt fra Det konservative Folkeparti, og hvor igennem man i Virkeligheden insinuerer, at Socialdemokratiet vil misbruge denne Lov.

Efter at vi nu i to Aar har haft en Venstreregering, er det blevet klart for Vælgerne, at det, man troede skulde være en kort Overgangsperiode, vil blive en Periode spændende over Aar. Det var altsaa nødvendigt at komme igennem de tilbagelagte strenge Aar for at skabe saa megen Forstaaelse i Befolkningen, at den kunde blive klar over, at Restriktioner og dertil hørende Statsindgreb ikke er en udspekuleret socialdemokratisk Metode til at liste en Socialisering igennem, og det var nødvendigt at faa et Valg for at faa dette Forhold klaret. Selv en overfladisk Iagttagelse kunde ikke undgaa at lægge Mærke til Forskellen paa Behandlingen af dette